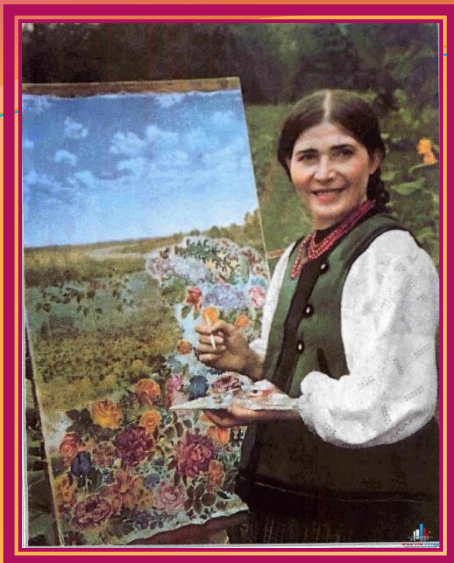

Чарівний світ Катерини Білокур

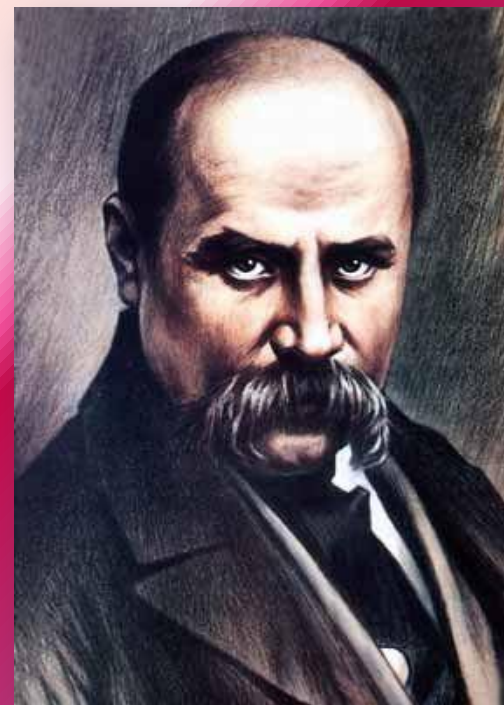
Катерина Білокур народилася 7 грудня 1900 року в селі Богданівні колишнього Пирятинського повіту Полтавської губернії (нині Київська область) у селянській родині. Сім'я жила бідно, і маленьку Катрю не послали до школи. Дівчинці подарували букваря, і за ним вона сама вчилася грамоти.

„На цьому моя освіта початкова, середня і вища закінчилася”, - скаже вона пізніше. Та дівчина тяглася до книжки, до творчості. Вона дуже гарно вишивала, шила. А одного разу їй захотілося щось намалювати. Сажею на полотні Катря намалювала „якихось видуманих птиць”. „І тоді мені мої твори такі чудові здались. Було так радісно на душі, що я так зуміла видумати. І дивилась я на той малюнок, і сміялась як божевільна”, - писала вона згодом у листі до друзів

Затуркані, темні батьки не розуміли нестримного потягу дочки до того „ святого малярства“. На неї чекала цілоденна тяжка робота селянки, і дуже важко було вирвати хоча б хвилинку для малювання. Тільки в свята, після обіду, Катря могла малювати.

Та на життєвому шляху дівчини зустрічалися люди, які допомогли їй у самоосвіті. Учитель Іван Григорович Калита давав Катерині читати книжки зі своєї бібліотеки. У його гостинній хаті вона ознайомилася з альбомом репродукцій Третьяковської картинної галереї. Великий вплив на пробудження в дівчині інтересу до творчості, зокрема до живопису, справили твори Т.Г. Шевченка. „Ніщо на мене не здіяло такого враження, як „Кобзар“.-

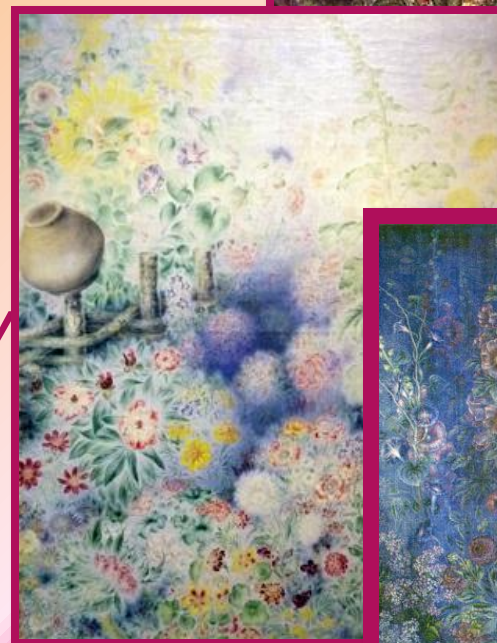
Чарівна природа рідного села, розмай дерев, квітів, зеленого руна, трав стали для Катерини Білокур академією мистецтв. Дівчина самотужки осягала таємниці техніки живопису. Вона у природи вчилася поєднувати кольори та їх відтінки, передавати на полотні світлотіньові переходи.

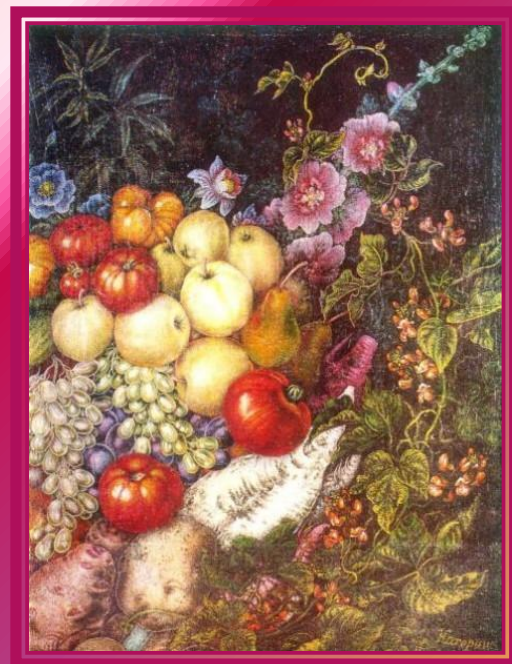
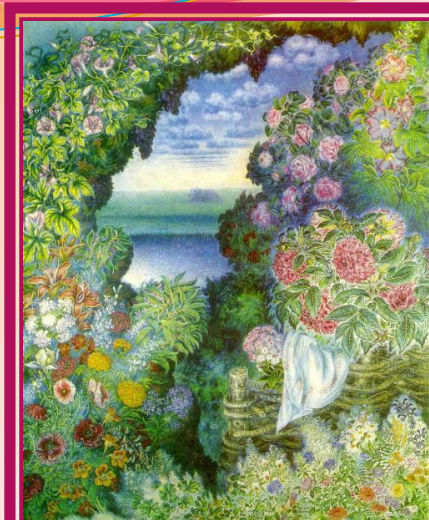
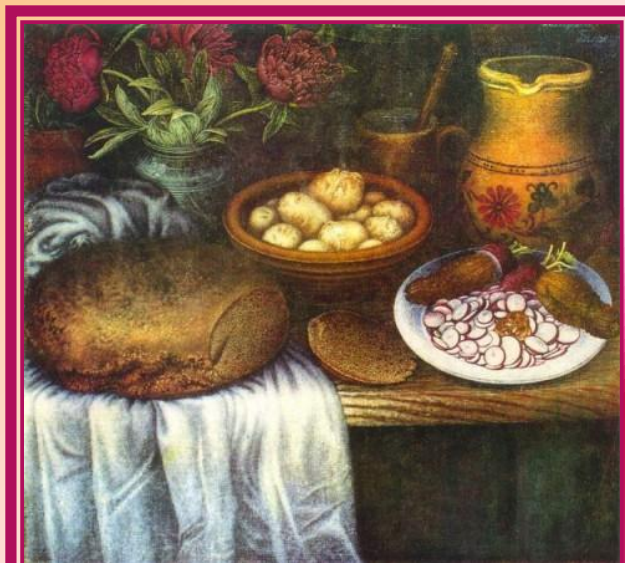
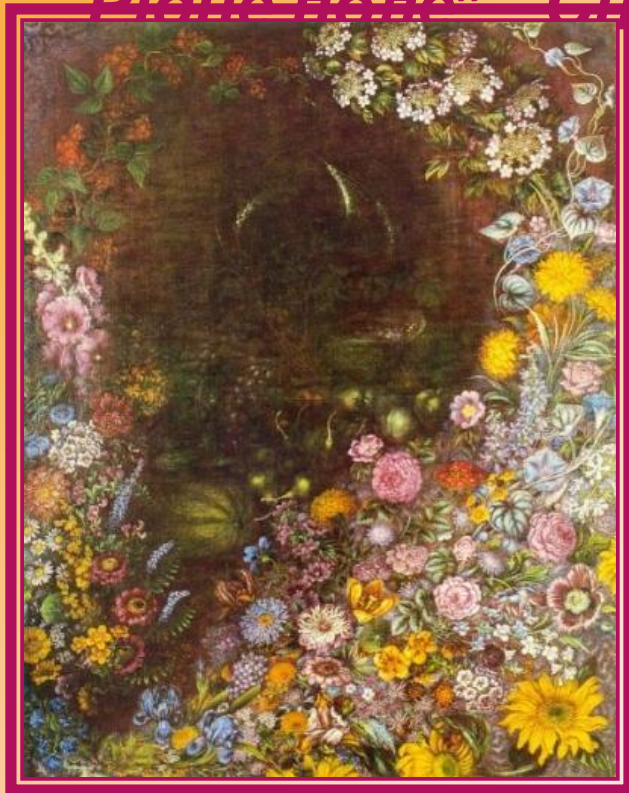
У другій половині 30-х років до Катерини Білокур прийшло визнання. Її живописом зацікавились Полтавський обласний та Київський центральний будинки народної творчості. Цьому сприяла видатна співачка Оксана Петрусенко. Уже дорослою дівчиною Катерина по радіо почула її голос і послала їй малюнок – відповідь на почуту пісню „Чи я в лузі не калина була”, зроблений на аркуші з учнівського зошита.

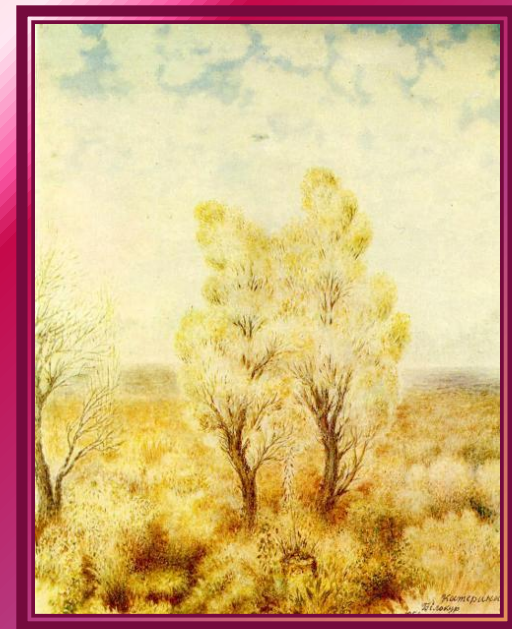
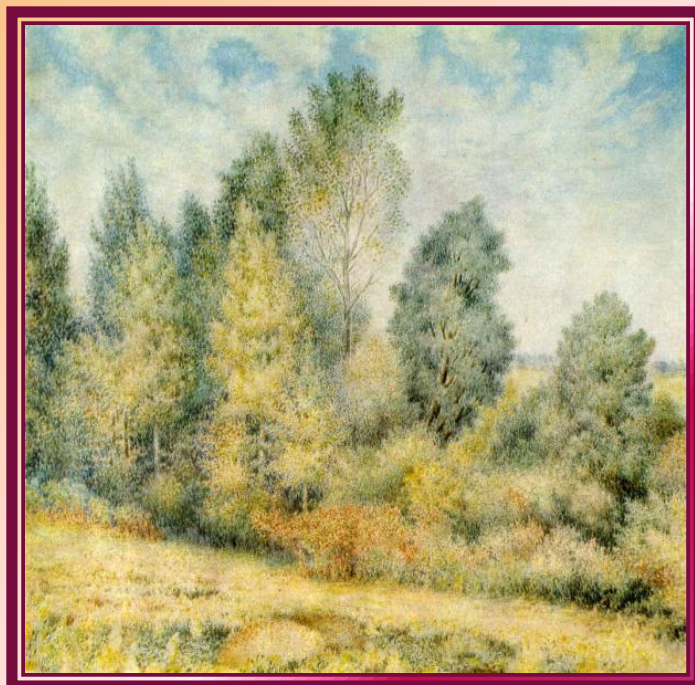
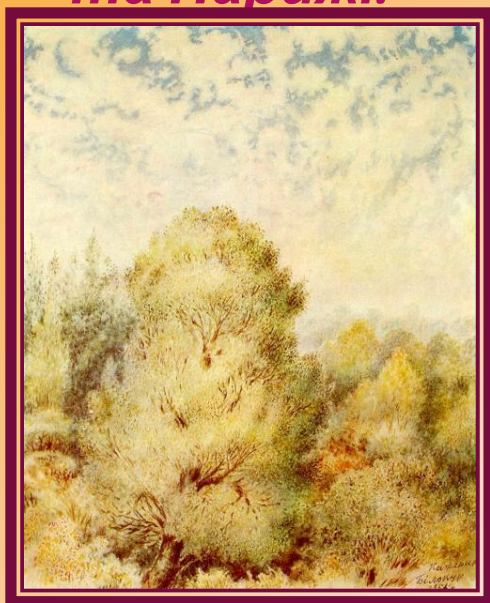
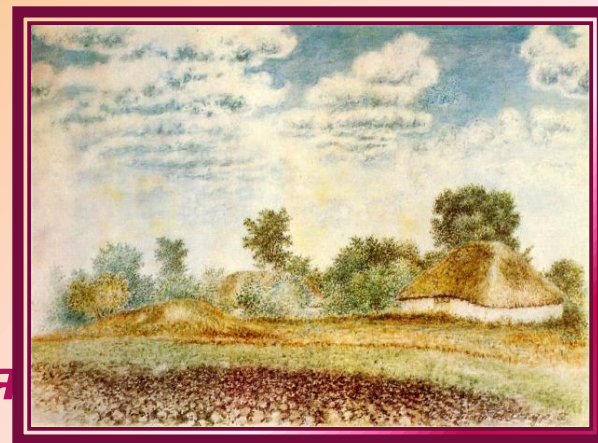
Намальовані кетяги червоної калини сказали Оксані Андріївні про великий талант його авторки, і артистка зробила все, щоб долею Катерини Білокур зацікавились люди, пов'язані з живописом. Від селянської хати пішла по світу чутка про творчість народної художниці. 1941 року було організовано персональну виставку картин народної майстрині в Полтавському краєзнавчому музеї. На жаль, виставка загинула на початку війни. Залишилися лише ті картини, що були вдома у художниці: „Квіти за тином“, „Квіти в тумані“, „Портрет племінниці“, „Жоржини“, „Польові квіти“.

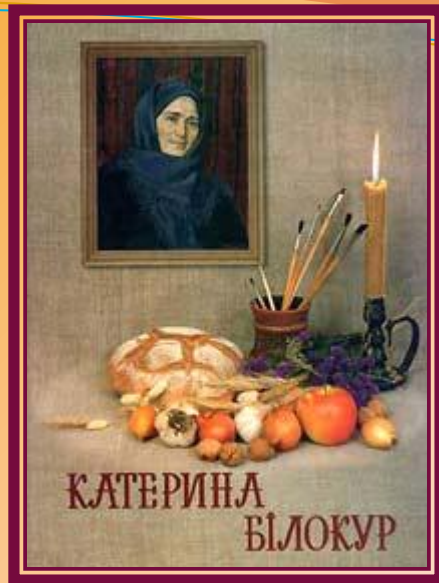
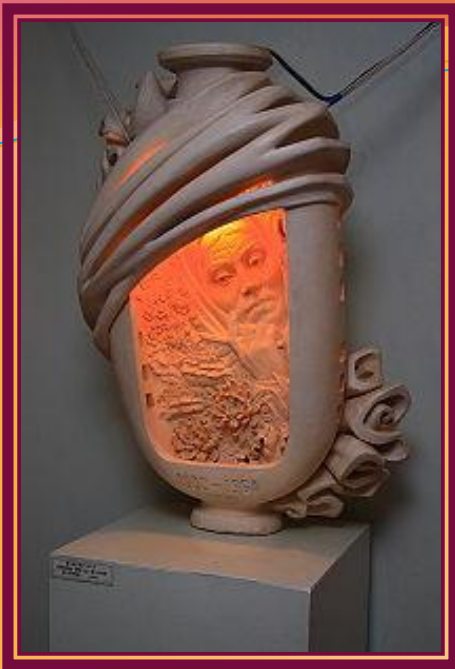

Найліпшим у творчості Катерини Білокур був післявоєнний період. Вона створила такі перлини, як „Цар-колос”, „Привіт урожаю”, „Рідне поле” „Сніданок”.

В останні роки життя художниця писала акварельними фарбами пейзажі, які відтворюють її замилювання красою рідного краю в різні пори року („Вересень у селі Богданівні”, „Осінь у селі Богданівні”, „На загреблі”, „За селом”, „Гай”, „Напровесні”). Картини експонувалися у багатьох містах, зокрема у Москві та Парижі.

К.В.Білокур померла 1961 року від тяжкої хвороби. Вона удостоєна звання Народного художника України за видатні заслуги в галузі образотворчого мистецтва. Зараз у хаті художниці відкрито музей. На її могилі встановлено пам'ятник. Скульптурний портрет К.Білокур є і на подвір'ї музею-садиби (автор – її небіж І.Г.Білокур).

У 1990 році засновано республіканську премію імені К.Білокур, якою відзначають найкращих майстрів народного мистецтва.

